

P. DE ZEEUW J.Gzn.

Wat een spanning!

'n Sint Nikolaasvertelling

't Begon al schemerig te worden in de school. Dat was geen wonder, want het was al drie uur geweest en dan begint het in 't laatst van november al vroeg donker te worden. Bovendien hing er een dikke sneeuwlicht en af en toe vielen er al enkele vlokjes. 't Werd nu echt knus in de school en de kinderen hoopten, dat de meester het laatste kwartiertje een mooi verhaal zou vertellen. Dat deed hij wel vaker, vooral in de winter als 't vroeg donker werd. Ha, daar had je het al: „Kinderen bergen jullie je werk maar op, 't is genoeg voor vandaag!” klonk het kalm.

Er waren er, die zich al in de handen wreven en een gemakkelijke houding aannamen, om met des te meer genot te kunnen luisteren.

„Waarover vertelt u meester?” vroeg er een, die nog al durfde.

„Ik vertel vanmiddag niet!” klonk het raadselachtig. Wat gek! En de kinderen hadden toch hun werk moeten opbergen. Wat zou dat te betekenen hebben? De meester hielp hen vlug uit de droom.

„Ik heb een brief van Sint Nikolaas gekregen!” zei hij, „en...” maar voor hij verder kon gaan, ging er een langgerekt, oooooo!” door de klas.

Sint Nikolaas, ja dat was waar ook, 't was al weer bijna zo ver. Nog enkele dagen, dan was november voorbij en ja dan was het zó Sinterklaas.

Maar een brief? Wat zou Sint Nikolaas daarmee bedoelen? Dat was nog nooit gebeurd. Kleine kinderen schreven wel eens een briefje aan de goede Sint, maar wie kreeg er nu ooit een brief van hem zelf? Nee dat was vreemd. Daar zat vast iets achter.

Toen de deining in de klas over was liep de meester naar de lessenaar. Hij haalde daar een grote gele envelop uit, ging toen voor de klas zitten en wachtte tot het doodstil was. Het duurde niet lang, of men kon een speld horen vallen.

Nu nam de meester een groot vel papier — 't was echt oud-Hollands, dat zagen ze duidelijk — uit de enveloppe. Er hing een lakzegel aan. Je kon goed

zien, dat het een voorname brief was. Toen begon de meester te lezen:

„Aan de kinderen van de Chr. school in de Langestraat te Oudrecht.

Het is mijn voornemen om de volgende week zaterdag een bezoek te brengen aan jullie school!”

„Hoera!” riep Kees Koenders. Maar de meester zei dadelijk: „Wacht even Kees, jij juicht te vroeg!”

De kinderen keken elkaar eens aan. Zou de brief akelig nieuws bevatten?

„Je juicht te vroeg,” zei de meester immers. Vol spanning luisterden zij verder.

„In de loop van de jaren,” las de meester verder, „heb ik jullie al veel boeken cadeau gedaan. Dat deed ik graag, want er is geen mooier geschenk dan een boek. Zo'n boek houdt zijn waarde. Snoeperij is zó op, maar van een mooi boek kun je telkens weer genieten. Je kunt er ook anderen van laten genieten.”

Hier keek de meester Miep Bronkhorst aan. Was dat toevallig, of deed hij dat met opzet? Miep wist het niet, maar ze kreeg wel een kleur.

„Nu wil ik graag eens weten of die boeken door jullie op prijs worden gesteld. Er zijn kinderen, die erg raar met hun boeken omspringen. Kinderen, die ze stuk maken of vlekkelig. Daarom kom ik volgende week zaterdag jullie boeken bekijken. — Jullie moeten ze dan allen meebrengen naar school. Afgesproken!”

Toen volgde een groet en onder de brief stond met forse letters: Nikolaas, Bisschop van Myra.

Er ging een deining door de klas, toen de brief was voorgelezen.

Miep, die zoëven een kleur had gekregen, keek nu stralend de klas rond. Háár boeken mochten gezien worden. Geen vlekje, geen vouwtje was er in te vinden. Als nieuw stonden ze allen op haar boekenplankje. Maar dat was geen wonder. Want nooit kon je van Miep een boek te leen krijgen. Haar eigen broertjes en zusjes moesten er nog afblijven, want ze moesten netjes blijven.

Met Kees Koenders lag het geval heel anders. Die wist best, dat zijn boeken niet zo fris meer waren. Maar ja, hoeveel kinderen hadden zijn boeken wel gelezen?

Laatst nog, toen Jan Dolleman zijn been had gebroken, had hij hem al zijn boeken laten lezen. Achteraf had hij er bijna spijt van gehad, want Jan had boven een van de boeken een glas sinaas-appelsap omgekeerd. Bij ongeluk natuurlijk. Maar goed, de gele vlekken zaten er toch maar en die gingen er nooit meer uit.

Och wat zaten die kinderen in spanning. Slimmerds zoals Wim Vlieg bedachten een plannetje, om toch netjes voor de dag te kunnen komen. Wim woonde vlak naast een boekbinder en hij zou vader vragen of Heineman zijn boeken mocht opknappen.

Zo zat ieder met zijn moeilijkheden en met grote spanning werd 't bezoek van Sint Nikolaas tegemoet gezien.

Wim had geluk: zijn vader vond het goed en Heineman beloofde er haast mee te zullen maken.

Maar Kees had pech. Hij vroeg het aan zijn moeder, maar moeder zei: „Daar is geen sprake van Kees. Vooreerst kost me dat veel te veel geld en dan is het ook niet eerlijk. Sint Nikolaas wil zien hoe jullie je boeken hebt behandeld en dan moet je die goede man niet bedriegen. Eerlijk zijn is meer waard, dan een prijs halen Kees, vergeet dat niet.”

*

De meeste ouders dachten er anders over. Die hielpen de kinderen bij het opknappen, of ze bezorgden ze ook bij Heineman. Die had het deze dagen geweldig druk. Maar thuis werd er bij velen ook druk geplakt en gegumd.

Miep alleen behoefde niets te doen. Zij kon haar boeken zó naar school brengen en zij zou zeker de prijs verdienen, die Sint Nikolaas in uitzicht had gesteld.

(Slot volgt)

Over en weer

CORRESPONDENTIE MET ZUID-AFRIKA

Welke jongens en meisjes van 9-17 jaar willen corresponderen met jongens en meisjes in Zuid-Afrika. Opgeven: Naam en adres, leeftijd en als het kan een paar dingen, die je graag doet, b.v. lezen, verzamelen, sport enz.

De namen van hen, die zich opgeven, worden gepubliceerd in „Die Jongspan” een jeugdblad, dat in Kaapstad verschijnt. De liefhebbers daar schrijven dus de eerste brief.

Jullie kunt je voor deze correspondentie opgeven aan: **Mej. J. Boer, Nieuwstraat 43, Boskoop.**

Een beetje vertel

Velerlei takken van sport vragen om speciale weersomstandigheden of kunnen slechts gedurende een kort seizoen worden beoefend. Er is een sport die er weinig op let wat de hemel in petto heeft. Deze sport is het

WIELRENNEN

Ofschoon het bruikbare rijwiel eerst omstreeks de eeuwwisseling algemeen ingang vond is de daarvan afgeleide sport, het wielrennen, waarschijnlijk de oudste sport ter wereld, waarbij van wielen gebruik wordt gemaakt.

In heel oude Romeinse geschriften wordt al gesproken over een wedstrijdspel met twee-wielige voertuigen dat onder de Romeinse soldaten zeer populair was. Een tweetal wielen van vernielde strijdwagens werd met behulp van enig plankhout achter elkaar bevestigd en wel zodanig dat tussen het voor- en achterwiel nog enige plaats restte om te zitten. De deelnemers stelden zich met deze voertuigen op de top van een berg aan de startstreep op. Na het startsein raceden ze de berg helling af, naar de eindstreep die soms enkele kilometers verderop was aangegeven. De winnaar kreeg behalve de traditionele lauwerkrans een slaaf cadeau uit de voorraden krijgsgevangenen. De Romeinen hadden dit spel van de Grieken afgekeken, die het op hun beurt van de Chinezen kennen. Zo moeten we dus besluiten dat de Chinezen de uitvinders van het wielrennen zijn, terwijl zij er nu niets meer aan doen...

Sedertdien heeft de wielrennerij nog al enige verandering ondergaan. Men kent het thans als wedstrijdrennen op de fiets, waarbij het hoofdzakelijk neerkomt op spierkracht en uithoudingsvermogen. Waar de eerste wielervedstrijden zijn georganiseerd is niet met zekerheid bekend. Ieder land meent op die eer aanspraak te kunnen maken. Wel is zeker dat in Nederland lang voor de eeuwwisseling al wedstrijden werden verreden. Dat gebeurde met fietsen met magere, hoge houten

P. DE ZEEUW J.Gzn

Wat een spanning! (slot)

'n Sint Nikolaasvertelling

Eindelijk brak de grote dag aan. Vrijdagsmiddags hadden de kinderen hun boeken naar de school moeten brengen.

In de gymnastiekzaal stonden lange tafels op schragen en daar op werden de boeken, van ieder kind afzonderlijk uitgesteld. Er werd een kaartje bij gelegd, waarop de naam van de eigenaar stond.

's Zaterdagmorgens waren ze allen even vroeg bij de school. Niemand verzuimde die morgen. Vol spanning zaten ze in de zaal te wachten op de dingen, die komen zouden. Hè wat duurde dat lang. Als Sint Nikolaas nu maar gauw kwam, want de spanning was bijna niet te verdragen. Eindelijk, eindelijk ging de deur open en voorafgegaan door Zwarte Piet stapte de Sint deftig naar binnen. Hij liep regelrecht naar de meester, die hij een hand gaf. Daarna ging hij zitten in een gemakkelijk clubje, dat voor hem gereed stond. Meester hield een toespraak. Daarna sprak Sint Nikolaas de meester en de kinderen toe. De jongens en meisjes luisterden wel goed, maar toch duurde het voor de meesten veel te lang. Zó zaten ze in spanning, hoe dat allemaal wel zou aflopen en wie de prijs zou winnen. Natuurlijk zou dat Miëp zijn. Haar boeken waren zo mooi. 't Was net of ze zó uit de boekwinkel kwamen.

Há de Sint hield op met spreken. Nu moesten er een paar Sinterklaasversjes worden gezongen en daarop begon de Sint zijn tocht langs de lange tafels. In spanning zaten de kinderen toe te kijken. De Sint bekeek ieder groepje boeken afzonderlijk en dan las hij de naam die op het kaartje stond.

Daar was hij bij de boeken van Miëp. Het meisje straalde. Kijk eens, kijk nu eens de Sint knikte. Hij begreep er blijkbaar alles van.

Hier had hij de boeken van een meisje, dat zuinig op haar spullen paste. O nee maar, Miëp kreeg de prijs. Dat stond nu al vast! De meeste kinderen dachten dit ook.

Nu waren de boeken van Wim Vlieg aan de beurt. Sint Nikolaas nam een paar boeken in de hand, be-

keek ze nauwkeurig, legde ze toen weer neer en lachte eens tegen Zwarte Piet. „Ik maak nog een goede kans,” dacht Wim, „die Heineman heeft me toch maar fijn geholpen.”

De tocht was nu bijna afgelopen.

Alleen het partijtje boeken van Kees Koenders moest nog bekeken worden. Kees hield de Sint goed in de gaten. Hij kneep hem als een ouwe dief. Als de Sint nu dat ongelukkige boek dat Jan Dolleman bedorven had, maar niet bekeek. Vol spanning lette hij op al de bewegingen van de Sint.

Daar had je het nu al. De Sint had het boek beet. Kees wist het zeker want het was „Jaap Holm en z'n vrienden”. Jan had dat bedorven en de Sint had het nu in zijn handen. Hij bladerde er in. Toe maar! Nu kwamen natuurlijk de sinaasappelvlekken voor de dag. Jawel hoor, daar had je het al. Kees zag gele vlekken en hij zag ook, dat de Sint knikte, toen hij die bladzijden bekeek. Voor Kees was de aardigheid er al glad af. Hij kwam natuurlijk niet voor een prijs in aanmerking. Had moeder nu maar goedgevonden, dat hij de boeken bij Heineman bracht. Maar ja, dat was toch maar half werk geweest, want die vlekken kon de boekbinder er ook niet uitkrijgen.

Ha de inspektie was afgelopen.

De Sint liep naar zijn stoel en ging zitten. Hij wachtte even want het was nu wat rumoerig in de klas. Dat was geen wonder. Ieder had wat tegen zijn buurman te zeggen. De ene spanning was nu voorbij, maar nu volgde een nieuwe: Hoe zou de uitspraak zijn?

Toen de meester de klas weer rustig had, begon de Sint te spreken. Hij hield nu geen deftige toespraak, maar begon maar zo'n beetje te babbelen. „Jongens en meisjes,” begon hij,, „wat heb ik een massa boeken gezien. Ik wist werkelijk niet, dat ik in de loop der jaren aan jullie zoveel boeken geschonken had. Er waren mooie boeken bij en slordige boeken. Boeken die er als nieuw uitzagen, lagen naast boeken,

die het aankijken hem niet waard waren." „Ha," dacht Miep, „die boeken „als nieuw," zijn van mij, ik krijg vast de prijs."

„Er waren ook boeken bij die rechtstreeks van de boekbinder kwamen. Dat was natuurlijk fout. — Ik wilde de boeken zien zoals ze op jullie boekenplankje staan." Kees dacht met dankbaarheid aan zijn wijze moeder, toen hij dit hoorde.

„Die vodderige boeken verdienen geen prijs," ging de Sint voort, „een boek is geen turf, waarmee je maar gooien en smijten mag. Ook de boeken, die bij de boekbinder geweest zijn, krijgen geen prijs. Nu zullen jullie denken, dat ik dat stapeltje boeken, zal bekronen, dat er als nieuw uitziet. Maar dat doe ik niet. Die boeken zijn niet goed gebruikt, omdat ze helemaal niet gebruikt zijn. Een boek moet zegen verspreiden dat kan alleen als het gelezen wordt. Daarom krijgen die prachtige boeken ook de prijs niet."

Alle kinderen keken naar Miep. De tranen sprongen Miep in de ogen. Ze had er zo netjes op gepast, maar volgens de Sint veel te netjes. Nooit had iemand anders een boek van haar mogen lezen.

„Ik ben blij dat ik tenslotte een stapeltje heb gevonden," ging de Sint voort, „ dat op de juiste wijze was gebruikt. Die boeken zijn veel gelezen, daarom waren ze een beetje groezelig. Maar dat vind ik niet erg. In één boek vond ik zelfs gele vlekken. 't Leek wel sinaasappelsap!"

Kees kreeg een kleur tot achter zijn oren, die vervelende Jan ook!

„Dat boek vind ik het mooiste van alle, want ik begreep, dat dit boek uitgeleend was aan een zieke. Daarom geef ik de prijs aan de jongen van die stapel, aan Kees Koenders!"

Een diepe zucht steeg er op uit de klas, ten teken, dat de spanning gebroken was. Kees, wie had dat nu gedacht!

„Kom eens hier Kees!" zei de Sint. Kees kwam en ondertussen sleepte Piet een grote kist vol met nieuwe boeken naar voren. „Uit deze kist," zei de Sint plechtig, „mag jij tien nieuwe boeken kiezen, dat is jouw prijs Kees. Jij hebt anderen van jouw boeken laten meegenieten en dat is juist zoals het behoort."

Kees bukte zich over de kist. Maar ineens ging hij rechtop staan en fluisterde de Sint wat in het oor. De Sint knikte en daarop gaf hij de meester een hand en verdween al wuivend tot de kinderen, uit de zaal. Kees zocht zijn tien boeken op, mooie dikke knuppels. Maar toen hij dat gedaan had zei hij: „Meester ik heb de Sint gevraagd of alle kinderen een boek mogen hebben en dat vond hij goed!"

Er ging een hoera op voor Kees Koenders. Alle kinderen kregen nu een mooi nieuw boek. Zo eindigde deze morgen vol spanning nog echt leuk. Kees kwam met tien mooie boeken thuis. Hij zette ze op tafel en vloog eerst zijn moeder om haar hals. „Wat is u een lieve wijze moeder," zei hij, terwijl hij haar een dikke zoen gaf.

Een beetje vertel

Ljek-po-ktoe, d.i. „sprong voor dappere mannen", noemen de Eskimo's het gedurfde avontuur om staande op twee houten plattiden door het luchtruim te zweven. Wij Nederlanders noemen die prestatie sport eenvoudig

SKI-SPRINGEN

Nu in vele Europese landen weer danig sneeuw valt en de vorst zich voeddiep in de grond heeft vastgebeten leven de besneeuwde berghellingen in Oost-Europa van toeristen en vakantiegegers. Vooroverhangend aan de kop van een jacht stuif-sneeuw manoevreren ze de glooingen af en die zich al jaren in de kunst van het skiën — lang geen eenvoudige! — heeft bekwaamd waagt nu en dan een sprongetje over een sneeuwspelonk.

De uitvinders van het skiën — waarschijnlijk de Eskimo's — zullen nooit hebben verwacht dat hun vinding eens in de belangstelling van vele mensen over de gehele wereld zou staan.

Oorspronkelijk was het skiën geen sport maar een middel voor de Eskimo's om zich snel te kunnen voortbewegen en nog meer, om kloven en andere versperringen sprongsgewijze te overbruggen. Een ongeskide Eskimojager kreeg in die dagen geen schijn van kans om het zich voortdurend verplaatsende wild te achterhalen. Bij zeer brede kloven en meren legden de mannen sneeuwhoeden aan, die — juist als thans — gebruikt werden om een „aanloop" te nemen. De eerste Eskimo-ski's werden vervaardigd van de scheen-kuitbeenderen van rendieren. Ook thans nog zijn er wel Poolbewoners die zich van deze materialen bedienen. Een Europese skiloper echter kan er zich nauwelijks op voortbewegen. Het is merkwaardig dat vele Eskimostammen de ski's tegenwoordig niet meer gebruiken en er zijn zelfs stammen die deze vinding niet (meer?) kennen. Alleen de Palai-Eskimo's die ergens in Canada